

цузитѣ, не трѣба да ни бърка за да видимъ хубавитѣ качества на ромѣнската армия.

Никой не може откажа на ромѣнскитѣ войници въ храбростта и въ знание дѣлото си; прѣзъ дълговрѣмната обсада на Плѣвенъ, тѣ раздѣлихъ всички лишения съ руската войска, енергически водихъ обсаднитѣ работи, и при всѣки удобенъ случай се опитвахъ да нападѣтъ сами. Несполученний шурмъ върху втория Гривицки редутъ не може да имъ се мине за вина, едно за това, че укрѣпленията на противника излѣзохъ по силни, отъ колкото се мислѣше, а друго за това, че това е било частно опитвание, разчитано на небрѣжността на неприятеля.

Между това до гдѣто главнитѣ сили се намѣрвахъ подъ Плѣвенъ, другата частъ на ромѣнската войска била обзрѣната на горѣ по дѣсния брѣгъ на Дунава, т. е. къмъ Видинъ. Въ скоро врѣме Рахово, Ломъ-Паланка паднахъ въ рѣцѣтъ на ромѣнитѣ; сетнѣ подиръ вземањето въ плѣнъ на армията на Османъ-паша, тѣ обсадихъ Видинъ, и вече завладѣхъ прѣднитѣ му укрѣпления, когато било получено извѣстие за заключванњето на прѣмирието, на което едно отъ условията бѣше прѣдаванњето Видинъ на ромѣнитѣ.

Сърбската войска се намери на работа най-подиръ отъ другитѣ. Причината на тѣзи бавностъ бѣхъ политически обстоятелства и съображения, които не влизатъ въ нашитѣ очерки. Сърбитѣ взехъ участие въ войната, подиръ вземањето на Плѣвенъ, т. е. когато войната се вече свършваше и тѣхнитѣ операции бѣхъ ограничени въ така наречената отъ тѣхъ Стара-Сърбия. Това ограничение ставаше споредъ исканието на Австрия, която не желаше да допустне прѣминаванњето на сѣрбскитѣ войски върху лѣвия брѣгъ на Дрина; за това, на корпуса на генерала Алимпича било порѣчано само да брани западната граница на Сърбия, безъ да смѣе да напада, а останж-